

Lerchesgade 35, Odense

KUNST I WOODHUB

Woodhub rummer 12 kunstværker, som alle er skabt specifikt til stedet.
Hver kunstner har skrevet en tekst om deres kunstværk. Teksterne står uredigeret.

KUNSTPROJEKT

Woodhub er på 31.000 m² Danmarks hidtil største byggeri i træ. Det danner arbejdsstedet for ca 1.600 mennesker og rummer 12 kunstværker, som alle er skabt specifikt til stedet.

Her finder du en beskrivelse af hvert kunstværk og kunstner.

Indholdsfortegnelse

Stueetage

- Nr. 1 Deniz Eroglu — side 6
Nr. 2 Gudrun Halse — side 7
Nr. 3 Martha Hviid — side 8
Nr. 4 Kristian Blomstrøm Johansson — side 9

Torvet og Vesthaven

- Nr. 12 Thilo Frank — side 10

1. etage

- Nr. 5 Signe Maria Friis — side 12

2. etage

- Nr. 6 Esben Ild Ingemann Larsen — side 14
Nr. 7 Astrid Sandbæk — side 15

3. etage

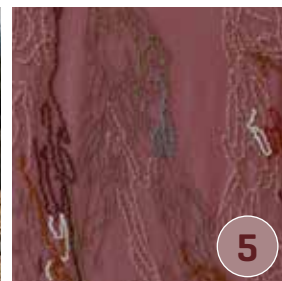
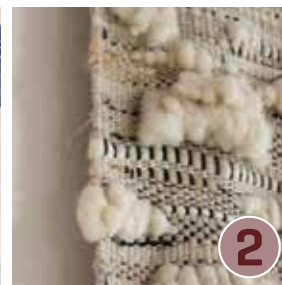
- Nr. 8 Anne Munnecke — side 17

4. etage

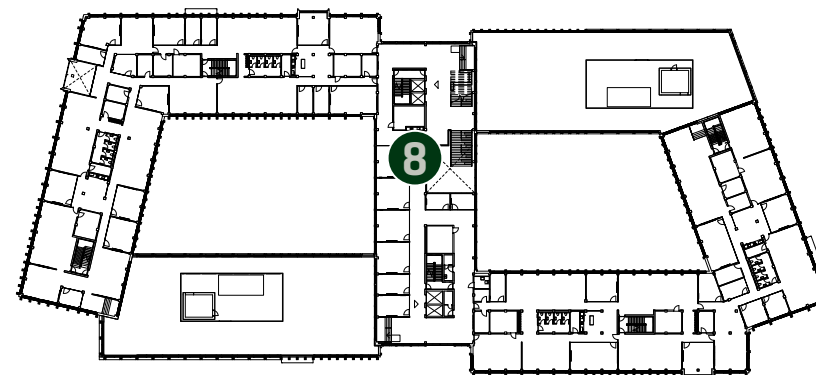
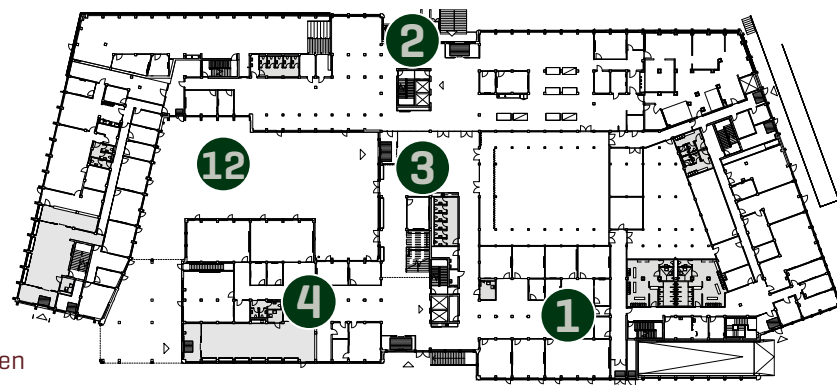
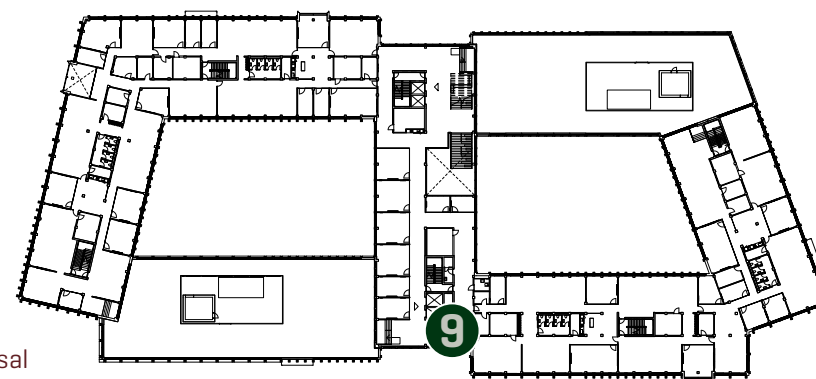
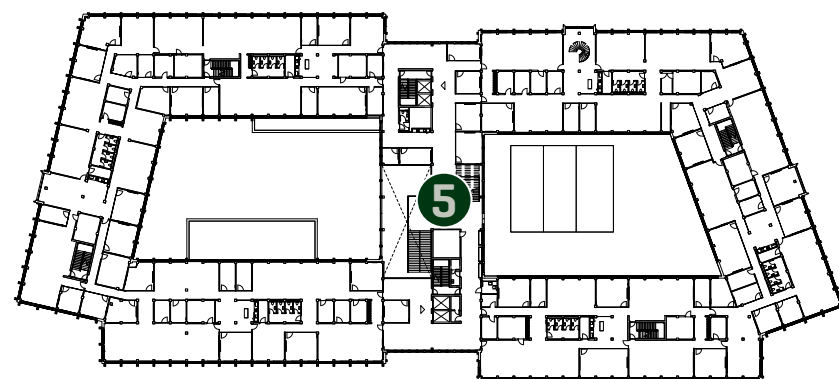
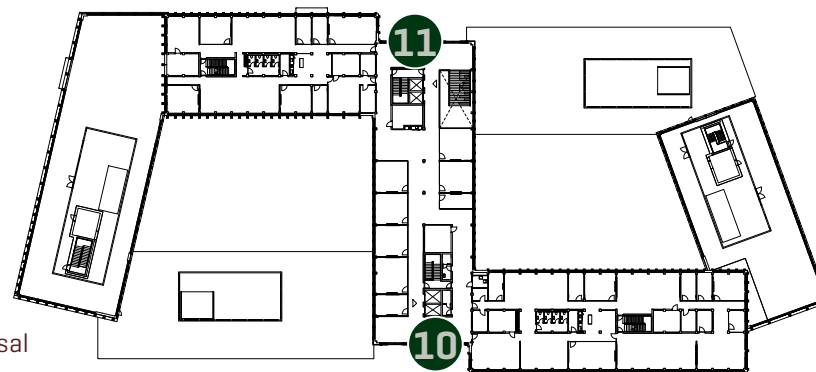
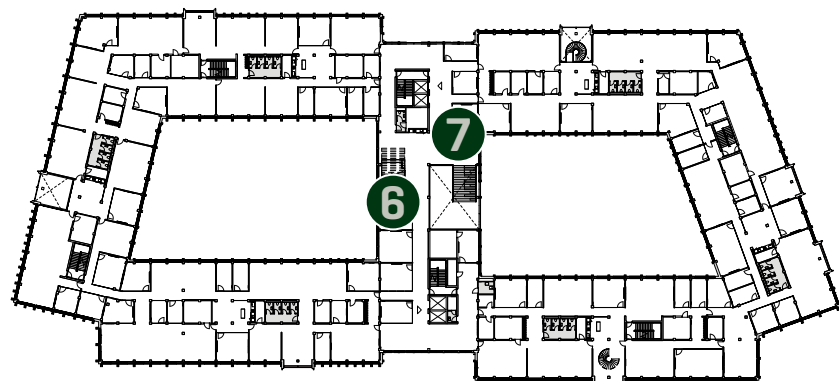
- Nr. 9 Cecilie Skov — side 19

5. etage

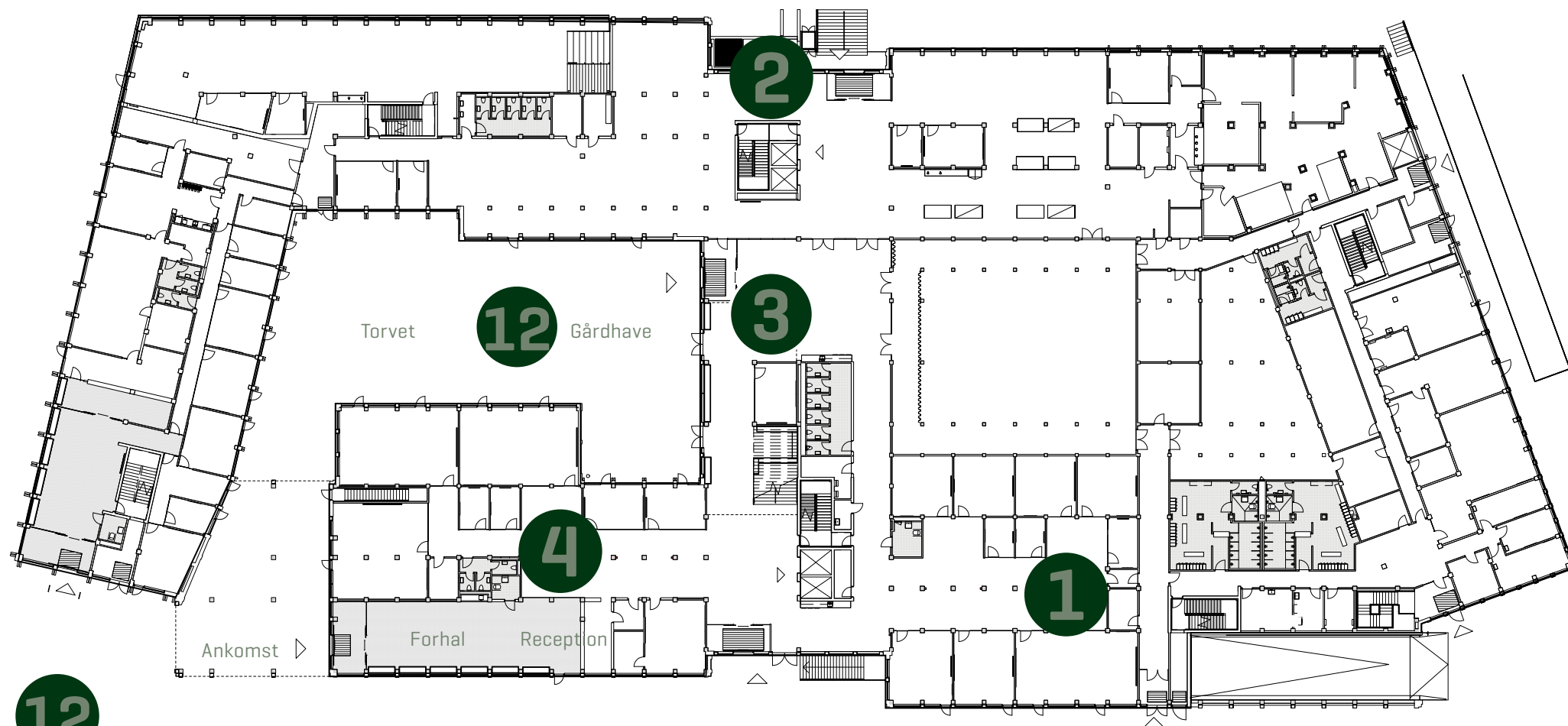
- Nr. 10 Christian bang — side 21
Nr. 11 Anna Walther — side 23

OVERSIGT

STUEETAGE

12

Vesthaven

Stueetagen

1. Deniz Eroglu
2. Gudrun Halse
3. Martha Hviid
4. Kristian Blomstrøm Johansson

Torvet og Vesthaven

12. Thilo Frank

Deniz Eroglu

Deniz Eroglu, f. 1981

Titel: All of the Sheep

Placering: Stueetage

**Uddannet fra det Fynske Kunstakademi [2011],
Städelschule, Frankfurt [2014].**

All of the Sheep [2025] er en håndvævet tekstilskulptur skabt af den dansk-tyrkiske kunstner Deniz Eroglu. Vævningen er lavet med fåreuld fra Danmark og Tyrkiet og er resultatet af mange måneders omhyggeligt arbejde, hvor en tidslighed lader sig aflæse i værket, når man tager den fintmaskede opbygning af tråde i betragtning. Værket udspringer af en kulturel og materiel sammensmeltning; ligesom kunstneren selv er formet af flere kulturer, er vævningen sammensat af fåreuld med forskellig oprindelse. I skabelsesprocessen er hele spektret af materialer fra uldproduktionen taget i brug

– fra den rensede, hvide og forarbejdede uld til de mere rå og ubehandlede fibre tæt på fårets hud, gyldne og usolblegede. Selv de neonfarvede mærkninger, der anvendes til at identificere fårene, er integreret i værket. Intet er kasseret; det som man normalt ville sortere fra, har fået plads i vævningen. Filosofien bag værket har været at anvende alt fra fårene – både det pæne og det uperfekte – og dermed skabe et kunstnerisk udtryk, som er komplekst og levende. Er resultatet ufuldkomment, fordi alt er medtaget? Snarere tværtimod. Det er netop i det uensartede, i forskellene

og de små brud, at en interessant æstetik manifesterer sig. Vævningen forandrer sig i løbet af dagen, alt efter hvordan lyset falder ind gennem kontorfløjens vinduer. Den har en sanselig kvalitet – den er blød at røre ved og har en umiskendelig, dyrisk duft. Som kontrast til uldens bløde og organiske karakter har Eroglu anvendt en sort kædetråd – den lodrette struktur i vævningen – som tilfører en grafisk stramhed og rytme til værket. Konzeptuelt kan All of the Sheep læses som en kommentar til det ideal, som velfærdsstaten repræsenterer: et samfund, hvor forskellighed ikke udjævnes, men ind-

arbejdes – hvor der er plads til alle, og hvor hver enkelt, uanset baggrund, alder eller udgangspunkt, bidrager med sine egne kvaliteter til en større helhed. Eroglu har udtalt, at han oplever, hvordan vi i en tid præget af individualisme fjerner os fra tanken om fællesskab. Med denne vævning ønsker han at minde os om værdien i at huske hinanden – og i at genfinde følelsen af samhørighed. Værket bliver dermed et billede på det komplekse, mangefacetterede fællesskab, vi alle kan og bør være en del af – et sted, hvor vi, ideelt set, alle kan være med.

2

Gudrun Hasle

Gudrun Hasle, f. 1979

Titel: Håb

Placering: Stueetage

**Uddannet på Det Fynske Kunstakademi (2008),
Det Kongelige Danske Kunstakademi (2008).**

”At lave et kunstværk til det offentlige rum, kræver en vis sensibilitet.

Jeg vil gerne give beskueren et værk hvor de kan hvile deres sind, hvor de kan følge 15 fredsduer, som ser ud til at danse i luften. Nogle af duerne er broderede mens andre er syet af indfarvede lagener, som mine sønner har sovet i.

Det er meningen, at værket skal fremstå som et højtråbende udsagn, men samtidig som et stille poetisk billedtæppe.

I en tid, hvor alt virker så usikkert skal mit værk virke som en rolig hånd på skulderen.”

I sine værker arbejder Gudrun Hasle med at kombinere tekst og billeder. Teksten tager altid afsæt i kunstnerens egen ordblindhed, hvilket gør, at tek-

sterne altid er fyldt med stavefejl, som her bruges som et bevidst kunstnerisk materiale.

Gudrun Hasle har selv omtalt sin kunstneriske praksis som bekendelseskunst, altså kunst der ofte tager afsæt i hendes egen livsrejse og -fortælling, som hun bruger til at italesætte og problematisere mere almene problemstillinger.

Afsættet i ordblindheden tager sin begyndelse i kunstnerens skoletid, som var præget af oplevelsen af at være anderledes og til tider dum. Dette kan f.eks. læses direkte ud af det 15 meter lange broderi Gudruns Livshistorie fra 2004.

Det var først som studerende på kunstakademiet, at hun fandt ud af at vende en af sine største svagheder til en stor kunstnerisk ressource.

3

Martha Hviid

Martha Hviid, f. 1987

Titel: Alt det som vi giver hinanden

Placering: Stueetage

Uddannet fra Det Fynske Kunstakademi [2013],

University of Texas, Austin [2014] og The Royal College of Art, London [2015],

Anne Marie Carl-Nielsens program for Kunst i Offentlige Rum [2023].

Værket "Alt det som vi giver hinanden" er placeret i et gennemgangsområde, centralt i midten af Wood Hubs stueetage, mellem stedets største mødelokale, kantinen og en gårdhave hvorfra alle kan kigge ind – selv dem der ikke har deres daglige gang i bygningen. Her, ved tekøkkenet, kan alle bygningens brugere og gæster mødes, færdes og opholde sig. Området er for alle, på tværs af styrelser, kontorzoner og arbejdsfunktioner.

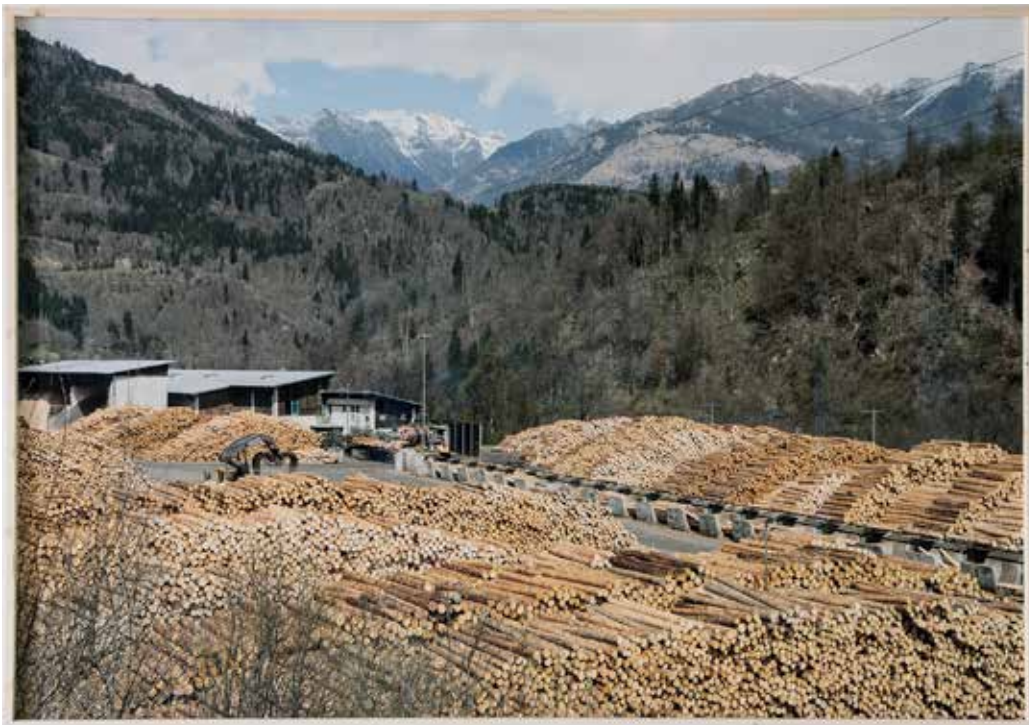
Værket er bygget i forskellige sammenflettede lag af pulverlakerede aluminiumsplader, og forestiller en

stor fontæne – et springvand uden vand, men med en flydende kaskade, der fosser fra bæger til bæger, for til slut at samle sig i en pøl i bunden, hvorfra hele flowet pumpes retur til toppen. Hvert plateau sender dets overskud videre, som en loop uden ende. Vi kender ikke væskens viskositet, så vi er overladt til at fantasere om, hvorvidt det bruser eller klukker. Det vi kigger på kunne være honning, eliksir eller måske den kaffe og te der bliver serveret fra automaten ved siden af? Eller måske er det nærmere noget mere uhåndterbart der flyder afsted, såsom energier, services og overskud, der

udveksles mennesker imellem, eller måske nogle af de sociale strukturer der faciliteres af staten og styrelserne, der holder til i huset, samt de besøgende borgere, til hvem det hele i virkeligheden eksisterer. Det handler i hvert fald om at give noget til hinanden; en varm kop at drikke, ens tid, nysgerrighed, nærvær, hjælp og kommunikation – åbenhed, ordentlighed og demokrati. Det handler om at give tilbage når man modtager – at deltage og bidrage til fællesskabet.

4

Kristian Blomstrøm Johansson

Kristian Blomstrøm Johansson, f. 1985

Titel: Et blik på oprindelsen

Placering: Stueetage

Uddannet fra Det Fynske Kunstakademi (2013),

Anne Marie Carl-Nielsens program for Kunst i Offentlige Rum (2024)

I foråret 2025 rejste billedkunstner Kristian Blomstrøm Johansson med tog til skovene omkring byen Sachsenburg i det sydlige Østrig – hjemsted for savværket Hasslacher Norica Timber, hvorfra tømmeret til Danmarks største træbyggeri, WoodHub, stammer. Over tre dage udforskede kunstneren landskabet til fods og med kamera, med det formål at spore materialets oprindelse og dokumentere de naturlige og industrielle processer bag dets tilblivelse.

Det færdige værk, Et blik på oprindelsen, viser i ét komprimeret landskab et øjebliksbillede af denne komplekse cyklus: I forgrun-

den ses savværket med dets nøje sorterede stammer, som ligger stablet i lange rækker. Mellemgrunden afslører de delvist fældede skove, hvor nye og gamle træer står side om side – nogle allerede høstet, andre stadig levende. I baggrunden løfter Alperne sig med sneklædte toppe under en høj, blå himmel.

Motivet er komponeret med tre symbolske zoner: Kulturen i forgrunden – menneskets hånd og det forarbejdede materiale. Naturen i mellemgrunden – det levende, skiftende og cykliske. Det evige i baggrunden – bjergene og himlen, som repræsenterer det

uforanderlige og måske det guddommelige. Fotografiet er udvalgt med rådgivning af billedkunstner og fotograf Nicolai Howalt og værket er printet og monteret af Værkstedet for Fotografi i en specialfremstillet ramme, udført i grantræ fra netop det skovområde, billedet viser. Rammen er håndlavet af det bæredygtige snedkerkollektiv Log Ladies, og rummer dermed ikke blot et visuelt, men også et materielt spor af værkets motiv.

Med værket ønsker kunstneren at gøre produktionens usynlige lag synlige – at skabe transparens i en tid, hvor byggematerialer

ofte opleves som abstrakte eller løsrevne fra deres kontekst. Et blik på oprindelsen forbinder stedet og bygningen med det øjeblik og den geografi, hvor materialet havde sit første liv.

Værket afspejler også den tillid, staten ønsker at vise borgerne: en åbenhed omkring byggematerialernes rejse og en forankring i en større bæredygtig bevidsthed. Her er arkitektur ikke kun funktion og form, men også fortælling og ansvar.

12

Thilo Frank

Thilo Frank, f. 1978

Titel: Journey of Circumference

Placering: Torvet og Vesthaven

Uddannet fra Staatliche Akademie der Bildenden Künste Stuttgart [2007]

På Woodhub transformerer "JOURNEY OF CIRCUMFERENCE" rummet til et dynamisk felt, hvor arkitektur og natur indgår i kontinuerlig dialog. Denne kollaborative installation af kunstneren Thilo Frank og geometrisk forsker Phillip C. Reiner består af elleve sammenkoblede skulpturelle elementer, der skaber tærskler for bevægelse, møde og refleksion gennem hele området.

Hvert skulpturelt element, med diametre fra 0,8 til 4,4 meter, kombinerer malet rustfrit stål med trækomponenter, der etablerer en materiel forbindelse til selve Woodhub. Dette valg af materialer skaber en sømløs integration mellem kunstværk og arkitektur, mens det respekterer bygningens miljømæssige kontekst.

Cyklussen—naturens konstante rytme af forandring og tilbagevenden—danner det konceptuelle fundament for værket. Inspireret af himmelmekanik og planetariske baner manifesterer installationen disse kosmiske principper gennem præcise geometriske forhold mellem elementerne og

skaber et jordnært ekko af astronomisk harmoni. "Vi ønskede at skabe et værk, der reagerer på både naturlige og menneskelige rytmer," siger Phillip C. Reiner. "Installationen ændrer sig gennem dagen, mens sollyset bevæger sig hen over den og skaber overlappende skyggemønstre, der sporer tidens gang."

Et sofistikeret belysningssystem forstærker denne temporale dimension og reagerer på skiftende dagslysforhold. Ved skumring og dag gry belyser eller dæmper integrerede lys gradvist, spejler naturlige lysovergange og transformerer installationen til en levende entitet, der ånder med miljøets rytmer.

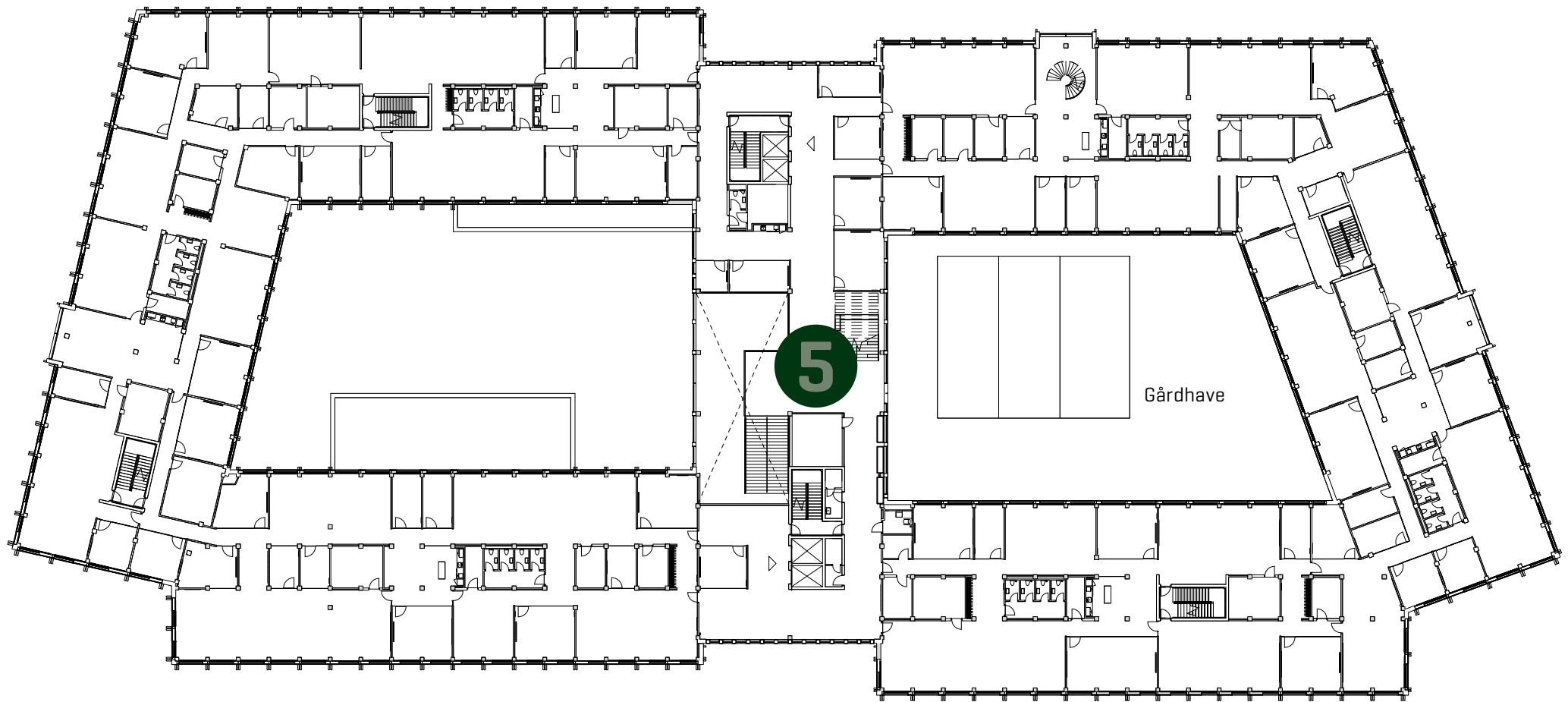
Besøgendes oplevelse er fundamentalt relationel—når man bevæger sig gennem og omkring installationen, skifter perspektiverne kontinuerligt og afslører nye konfigurationer mellem elementerne. Denne kinæstetiske dimension inviterer til aktiv deltagelse, hvor mening opstår gennem bevægelse snarere end passiv observation.

Frank og Reiners samarbejde kombinerer komplementær ekspertise: Frank skaber installationer, der leder beskuerne ind i interaktive fysiske dialoger, mens Reiner bidrager med parametriske systemer, der oversætter videnskabelige principper til sensoriske oplevelser. Denne installation fortsætter deres kollaborative bane etableret gennem tidligere værker som "SONIC" [2017], "You and I wandering on the snake's tail" [2015] og "Circumpolar Lantern" [2014].

Ud over æstetisk forstærkning skaber "JOURNEY OF CIRCUMFERENCE" en distinkt identitet for sine omgivelser, mens den introducerer kontemplation til et administrativt miljø typisk defineret af funktionalitet. I en tidsalder domineret af virtuelle oplevelser står den som et vidnesbyrd om fysisk tilstedeværelse og cyklisk tid og inviterer os til at genopdage forbindelser mellem arkitektur, natur og menneskelig erfaring.

1. SAL

1. etage

5. Signe Maria Friis

Signe Maria Friis

Signe Maria Friis, f. 1993

Titel: Her, hvor de gik

Placering: 1. etage

Uddannet fra Det Fynske Kunstakademi (2022),

Det Kongelige Danske Kunstakademi (2023).

En stor forsamling bevæger sig fra forskellige hjørner i billedet og vandrer hen imod forgrunden. Måske man aner skikkelsen af menneskekroppe, måske associerer man det til bjergformationer. Formerne er smeltet sammen og en bevægelse følges på tværs af billedet. En stor menneskemængde vandrer igennem et bart, rosa landskab, som står nøgent omkring dem. Det er det kollektive fællesmotiv, der illustreres: vandringen fra-og-til noget, billedliggøre noget universelt, elementært og vigtigt, fordi det minder os om noget. Det enkelte individ er ikke alene mere, men en del af noget fælles, og det bliver for mig en slags stille påmindelse om hinanden.

”Jeg er fascineret af den visuelle samhørighed og kollektivitet, som opstår i et motiv, når jeg fokuserer på at portrættere mennesker i flok. Jeg har valgt udelukkende at lade menneskenes beklædninger definere dem for at lade konturerne af menneskemængden fremhæve summen af de enkelte former. Min tilgang til broderi indebærer ofte en forenkling og abstraktion af et motiv, hvor jeg fokuserer på at vise essensen frem for detaljen.”

Værket ”Her, hvor de gik” er broderet i hånden, og gentagelsen og den langsomme proces har været et vigtigt element i processen. Naturens farver ses overalt i bygningen på Lerchesgade. De store vinduer lukker himlen ind, de store trækonstruktioner fortæller om skoven og vandet ses udenfor. Farvevalget er derfor faldet på okker som refererer til jorden, og rosa som refererer til skønhed.

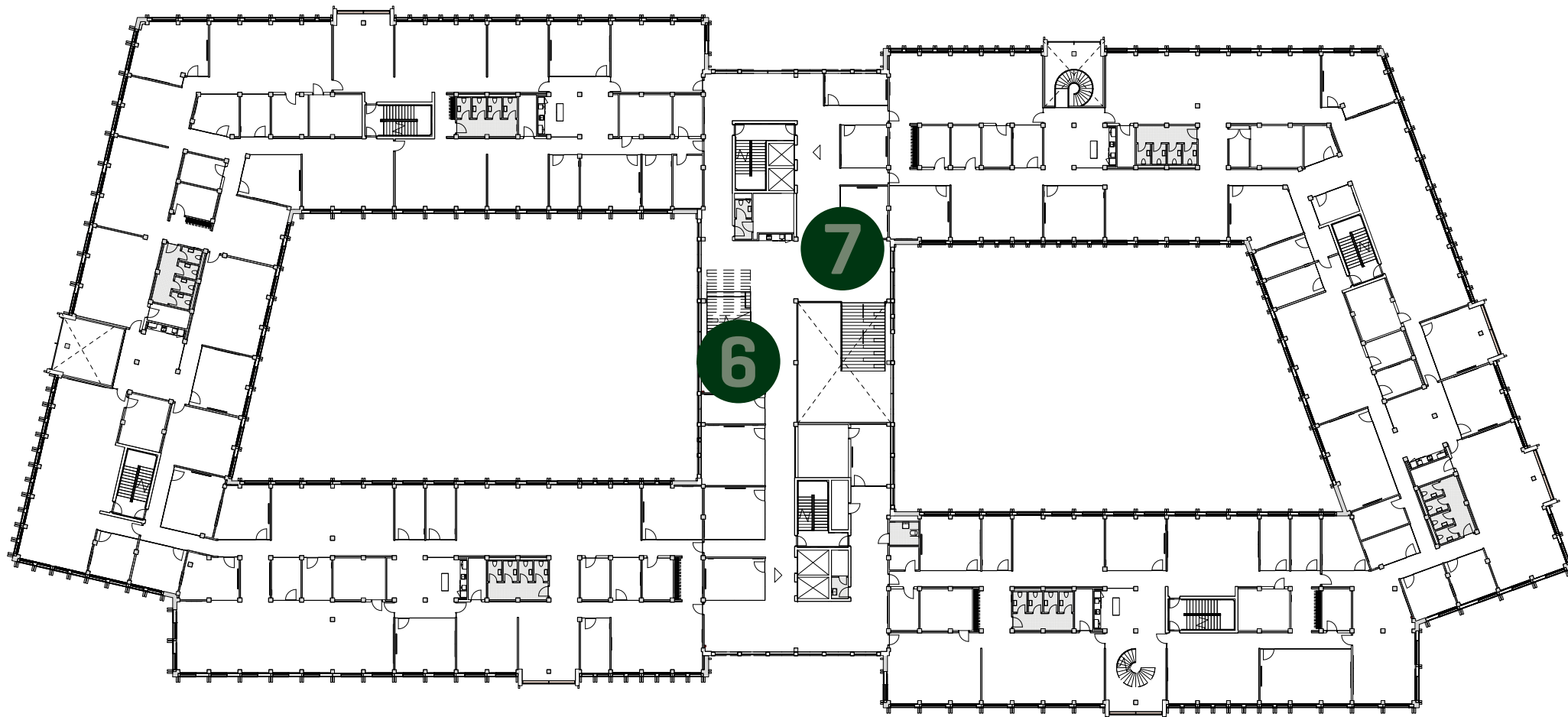
Her hvor de gik

5

2. SAL

2. etage

6. Esben Ild Ingemann Larsen

7. Astrid Sandbæk

Esben Ild Ingemann Larsen

Esben Ild Ingemann Larsen (f. 1993)

Titel: Patient Nature

Placering: 2. etage

Uddannet fra Det Fynske Kunstakademi (2024),

Gerrit Rietveld Academie (2019)

6

Arbejdet med værket til WoodHub begynder med den såkaldte "Trætest" [Baumtest]. Trætesten, er en test, der indgik i nogle psykiatriske udredninger i midten af det 19. århundrede, og har været omdrejningspunkt for en del af mit kunstneriske arbejde de seneste år. Arbejde der blandt andet udmundede i mit afgangsværk fra Det Fynske Kunstakademi i 2024, "Growing Concerns [They Cut Of The Brain At The Roots]" der var inspireret af en specifik træ tegning lavet af en lobotomeret patient indlagt på Middelfart Sindssygehospital.

I dette værk til WoodHub fortsætter jeg undersøgelsen af sammenhængen mellem træer, normalitet, afvigelser og fynsk psykiatrichistorie. Træerne, der indgår i dette værk, er alle en del af den Psykiatriske Samling ved Middelfart Museum og repræsenterer hver en patient og et menneske, der har gennemgået en psykiatrisk udredning, hvor trætesten har været en del af

denne udredning. Tegningerne af træer, som jeg i dette værk samler i en ramme, er dermed blevet lavet med det formål at analysere hvor vanvittig eller afvigende personen der har tegnet dem var. Tegningerne har udelukkende haft en klinisk funktion, og er aldrig blevet vist frem eller beskuet som de æstetiske objekter, de også er; som repræsentationer skabt af mennesker på kanten af et samfund. Jeg ønsker med dette værk at udstille disse tegninger af træer som de værker de er, og som en form for vidnesbyrd om en tid og et psykiatrisk system der havde som formål at 'normalisere' mennesker.

I værket på WoodHub arbejder jeg videre med undersøgelsen af menneskelig 'natur' og trangen til at sætte ting i system. Titlen Patient Nature, kan løst oversættes til, "Naturen som Patient", "Tålmodig af Natur" og /eller "En Patients Natur" og referere på den måde til mange dele af værkets inspirationer. Træerne i værket er indsat

i en ramme, der mimer de 'kanaler' (der faktisk kaldes træer) der kommer når man bruger støbemetoden injection molding; en metode særligt kendt fra masseproduceret byg-selv modellegetøj. Direkte oversat kan man kalde metoden 'injektions formet', altså formet gennem injektion. Dette kan give associationer til, hvordan psykiatriske systemer gennem tiden har haft og har til formål, på godt og ondt, at gøre det muligt for eller at tvinge folk til at passe ind i en specifik systematik og en bestemt form; samfundet.

Den industrielle æstetik i både værkets materiale og ramme skal bidrage til refleksioner over hvordan hvert af menneskene bag de indrammede træer, i systemets øjne, har været uproduktive, udfarende eller upassende på en måde samfundet ikke har kunne rumme, og som derfor er endt på Middelfart Sindssyge Hospital.

Jeg har forsøgt at skabe et værk der tager udspring i og er i dialog med WoodHubs arkitektur, bygningens lokale forankring og de mennesker, der kommer til at have deres daglige gang i huset. Det er et værk, der arbejder med at fremhæve historisk marginaliserede stemmer og en psykiatrichistorie, som ikke normalt fortælles, samtidig er det et værk, der er i materiel dialog med byggeriet; Træ beklædt i aluminium, spejles i mit værk i forskellige afskygninger af træer i aluminium. Det er et værk man kan gå på opdagelse i og som ikke er entydigt. Jeg ønsker at tage de tegninger, der findes på Psykiatrisk Samling seriøst som det de er; tegningerne af træer som nogle mennesker er blevet bedt om at lave, og jeg viser dem i en kontekst, der indbyder til at man opdager dem og tager stilling til hvad de betyder for en selv og for vores samfund.

Astrid Sandbæk

Astrid Sandbæk, f. 1992

Titel: Til minder der spreder sig, som ringe i vand og filtreret gennem muslinger, til to børn der legede under jorden og til et bål på den samme dag hvert år.

**Uddannet fra Det Fynske Kunstakademi [2022],
Gerrit Rietveld Academie [2020].**

Materialer: bomuldsstof, sytråd, akvarelmaling med pigment fra blåmuslinger, akvarelmaling med pigment af aske fra brændt træ.

Kunstværket 'Til minder der spreder sig, som ringe i vand og filtreret gennem muslinger, til to børn der legede under jorden og til et bål på den samme dag hvert år' er et kort udformet i to tynde lag bomuldsstof. Motivet er den lille del af Odense, fra Skibhuskvarteret ned over havnebassinet og videre over i Åløkkeskoven, der har haft en fast tilstedeværelse i mit liv. Det er den type af kendskab man får, når man vokser op sammen, minder der ligger i lag på hinanden og gammel nostalgi og sentimentalitet, der hæfter sig på nye oplevelser, som et slør.

Landskabet er farvet af to minder. Den ene farve er en sort/grå farve, der markerer Åløkkeskoven, i venstre side af værket. Jeg sad ved et sankthansbål i Åløkkeskoven, da jeg blev fortalt at min yngste søster var blevet født. Den sort/grå farve lavet som en akvarelmaling med aske fra et bål, brændt på samme sted i Åløkkeskoven. Den anden farve er blå/lilla/grå, som illustrerer havnebassinet på kortet. For mange år siden var der en plan om at rense vandet i havnebassinet med muslinger, en historie jeg ikke kan huske hvem der pustede liv i, men som har fulgt mig, også selv om planen aldrig blev udført. Ved at fortsætte lidt ud ad den tankerække begyndte jeg et eksperiment: Var det muligt at fremstille farvepigmenter af knuste blåmuslinger? Det viser sig at man kan lave en farve, der står og ændrer sig meget, alt efter hvilket lys man ser den i. Nogle gange lilla, andre gange mere blå og ind i mellem grå.

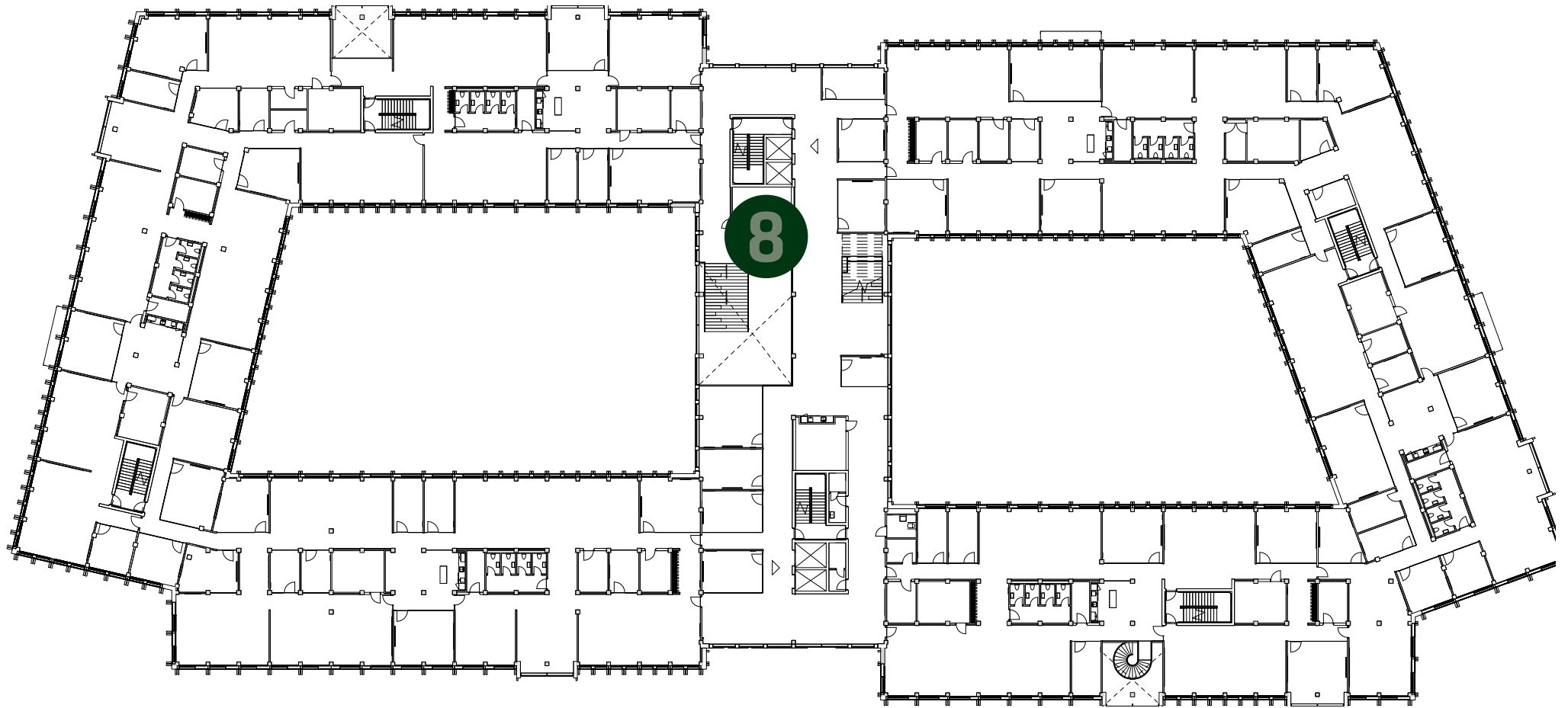
Billedet deler sig mellem to lag, vejene er lavet med en næsten gennemsigtig vævning af helt tynde tråde, der binder de forskellige områder af billedet sammen, så skyggerne det yderste lag kaster på det bagerste bliver en del af motivet.

”Den del af Skibhuskvarteret, hvor mit barndomshjem ligger, er syet i patchwork; som en tegning i luft og sammensyninger. Jeg har arbejdet ud fra noget forskelligt kortmateriale for at skabe grundbilledet, men det var vigtigt for mig at få ideen om minder med ind som en påvirkende kraft i motivet. Minder er, for mig, noget der er helt luftigt, men føles næsten som ringe i vand igennem ens tilværelse. Derfor kan man finde fragmenter af havnebassinet form med blåmusling farve og forskellige væveteknikker, der spreder sig ud igennem billedet.”

Minder er svære at portrættere, de hæfter i de helt små detaljer og samtidig føles de ikke rigtige uden vidde og afstand. De kaster skygger, bevæger sig med rummets åndedræt, farverne er aldrig de samme og nye detaljer dukker op alt efter hvor du står.

3. SAL

3. etage

8. Anne Munnecke

Anne Munnecke

Anne Munnecke, f. 1981

Titel: DRYADS

Placering: 3. etage

Uddannet fra Det Fynske Kunstakademi [2012],

Akademie der Bildende Künste Wien [2011].

DRYADS tager udgangspunkt i myten om dryader, kvindelige skovånder, der lever i og omkring træer. Ordet "dryas" betyder eg på græsk. I mytologien findes mange slags dryader, som hver er knyttet til et bestemt træ, fx egetræer, popler eller laurbær. Lignende fortællinger findes i andre kulturer, fx Japans Kodama eller Hyldemor i Danmark.

Myten om nymfen Daphne er en af de mest kendte. For at undgå Apollons overgreb forvandler hun sig til et laurbærtræ. Apollon laver en krans af hendes blade, som han bærer som sejrssymbol. En fortælling med mørke undertoner om begær, grådighed og magt. Dryaden er et billede på naturen og træets sjæl, en projektion af menneskets forståelse af træer som kraftfulde og livgivende. Træer og planter er fundamentale for livet på jorden. De producerer ilt gennem fotosyntese, og vores overlevelse afhænger af dem.

Anne Munnecke arbejder med plantefarver og tekstiler med fokus på at skabe et tættere forhold til naturens cyklus. Hun indsamler og dyrker planter som anvendes til farvning og pigmentfremstilling. Farver opstår gennem lys: Alt absorberer lys, og det, der ikke absorberes, er det, vi ser som farve. Når tekstiler farves med planter, fastholdes denne proces i materialet. Solens lys indkapsles i det fysiske materiale. Planterne næres af solen, og gennem

farvningen skabes nye lysbølger – en poetisk cyklus. Motiverne i DRYADS er både abstrakte og figurative med farvede flader og elementer fra naturen: blade, planter, dryadeansigter, sol, måne og stjerner. Værket er skabt for at tilføre et organisk og varmt udtryk med naturens egne farver og fremhæve det smukke træ i bygningens konstruktion.

Collagerne består af bomuld, uld og silke. Størstedelen er økologiske, certificerede materialer og genbrug/dead-stock. Farverne kommer fra både dyrkede, indsamlede og købte planter: Eksempelvis japansk indigo, tagetes, egeblade, birk, valnød, hvidtjørn, gyldenris, kraprod, cocheneille, eukalyptus og akacie.

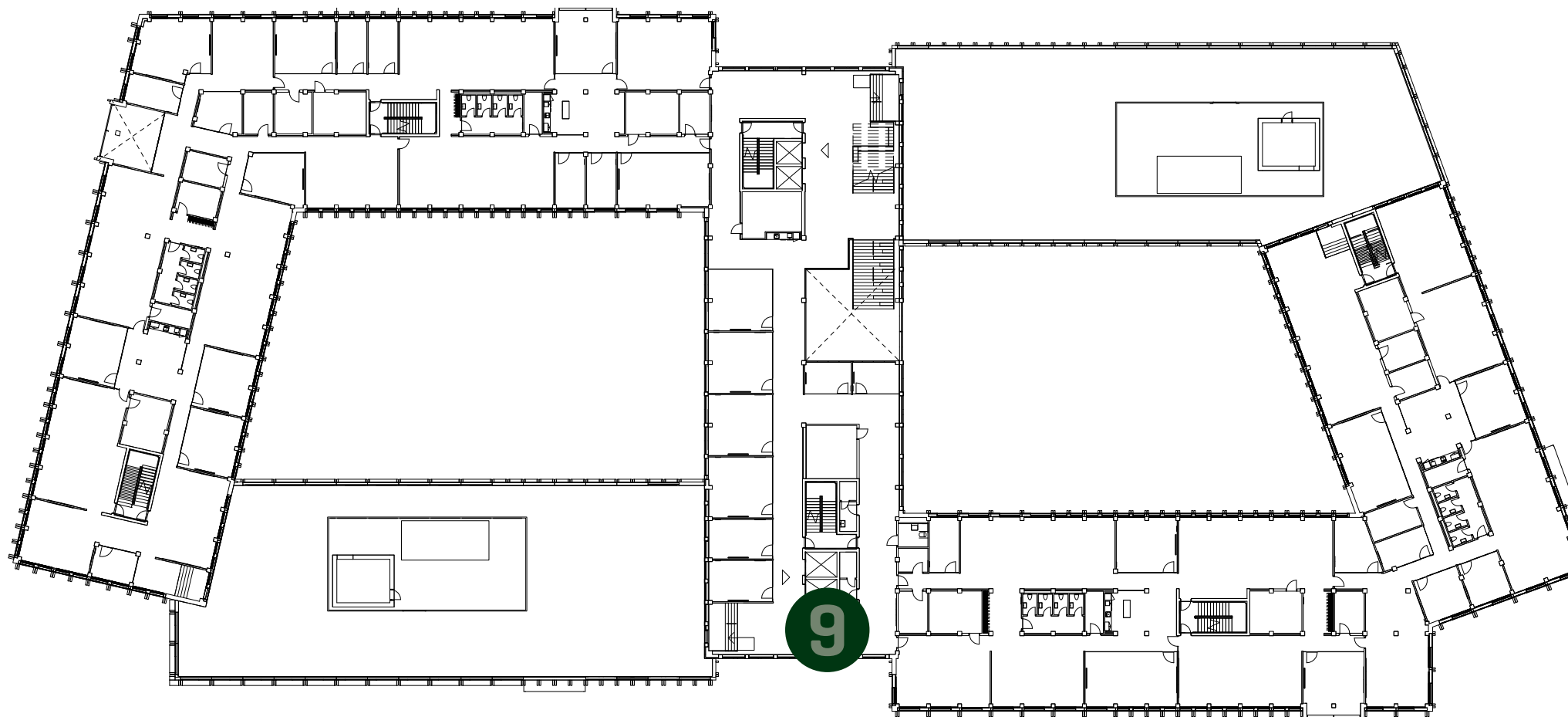
Der er anvendt forskellige farveteknikker, herunder klassisk plantesuppe, bundledye, shibori og ecoprint ved steaming og hammer-teknik. Ét af dryadeansigterne er broderet med plantefarvet garn.

DRYADS er et værk der med planternes egne farver forener myte, natur og håndværk i en fortælling om vores forhold til naturen og til den cyklus af lys, liv og transformation, som vi er en del af.

8

4. SAL

4. etage

9. Cecilie Skov

9

Cecilie Skov

Cecilie Skov, f. 1988

Titel: re-reads / her silver fingertips / blød data / taking minutes / on muddy memory

Placering: 4. etage

Uddannet fra det Kongelige Danske Kunstakademi i 2016.

Goldsmiths, University of London [2012].

Anne Marie Carl-Nielsens program for Kunst i Offentlige Rum [2023].

Langsom ankomst, bevæger sig op, hænder i lommer, gennem korridorer, løfter op, til etager, ned af gange, først nogle få, så i klynger, swiper stilhed, café creme, filter kaffe, hænder på håndtag, tænder tavler, læser, genlæser, hvisker, tegner tæt luft, bløde fingre, dyppet i sølv, data husker, kigger ud, pause, ind og ud af døre, haner tændes, kridt og rust, kaffe, snavset stanniol, hænder med sæbe, skyller, bevæger sig ind, sidder ned, drypper, åbner, lytter ikke, bladrer, tager noter, smelter glemmer, sletter varme flader, dufter honning hoster, drikker, ud gennem gange, tunge trin, regn, smelter sladder, spyt bevæger sig op, beton og træ, tisser sæbe, kridt og rust, sidder ned, synker, hvisker ud, sletter skærme, mudrede minder, hænder på håndtag, hænder på skærme, swiper, lyner op, glider ned, scroller, bevæger sig ud, fugtig luft, café creme, choco milk stop, skyller sæbe, damper, blinker stilhed.

Værket tager form som en serie af fem forstørrede ark papir med huller, så de kan indsættes i et ringbind. De er installeret i et serielt forløb langs arkitekturens kontekstuelle linjer, monteret med håndmodellerede aluminiumsgreb på en nordvendt betonvæg. Siderne åbner sig og bliver skåret til af væggens afslutning og udstrækker et rumligt interval mellem sig.

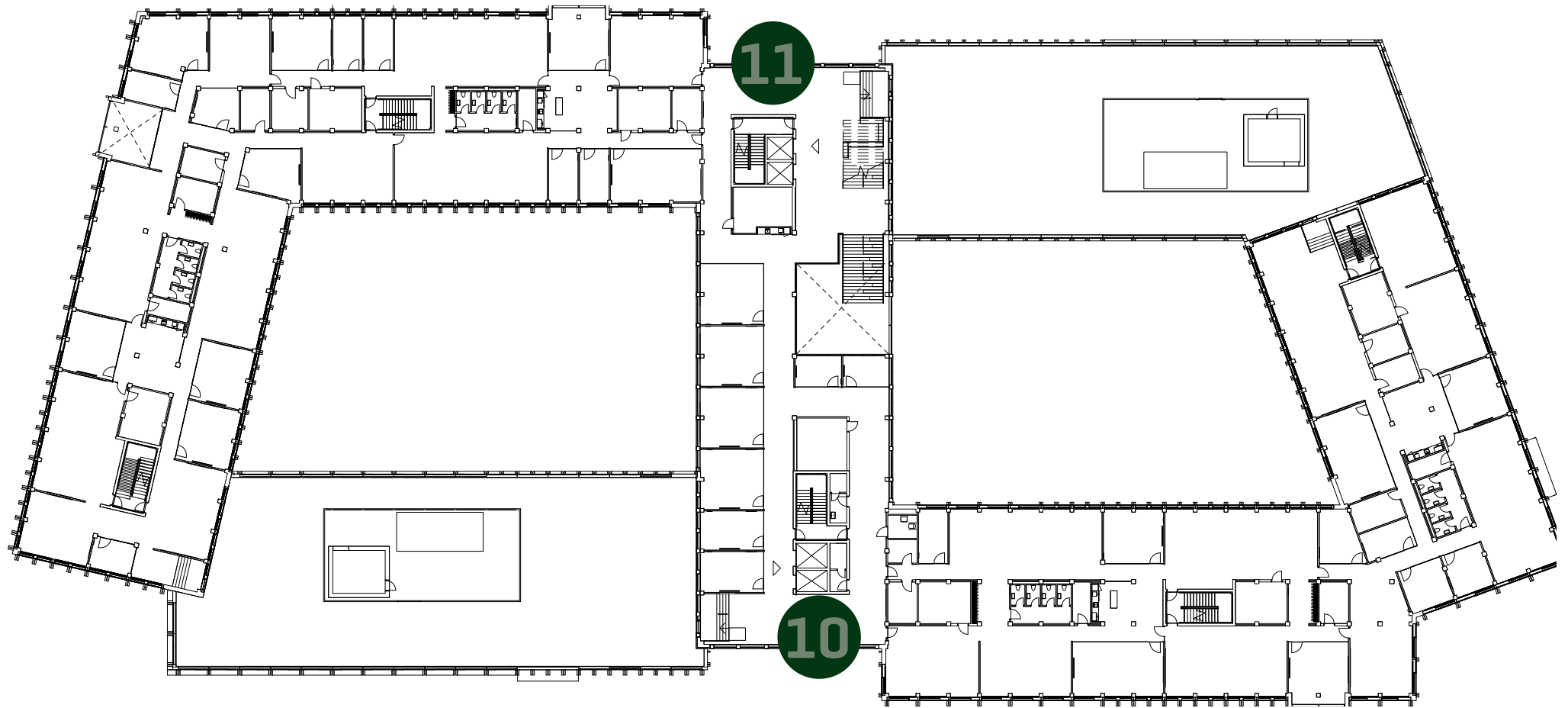
De refererer til romerske vokstavler, som bestod af en udhulet træplade fyldt med bivoks. For at tage noter, skraverede man i voksens overflade og når man ville lave en 'ny side' skrabede man voksen af, smeltede den om og hældte den i på ny. Det er fra denne proces udtrykket 'tabula rasa' stammer.

Værkerne er primært udført i glas, bivoks, aluminium – materialer, der ved forskellige smeltepunkter kan gå frem og tilbage mellem flydende og faste tilstande. Glassets refleksive overflader, spejler overgangen i landskabet udenfor, hvor det flydende møder det faste, havnen møder byen. Bivoksen indlejrer lag af viden qua processen og indsamler snavs, støv og ord, som krystalliseres i værkerne og deres titler.

De spejlglatte overflader mimer digitale skærmes interfaces. Håndmodellerede greb vidner om håndens håndtering, ringbindshuller og bivoksens fedtede og duftende materialitet taler ind i kontorlandskabets fysikalitet og menneskelighed. Værker og titler undersøger det skrøbelige i mellemregninger, noter, to-do lister og anden flygtig information, der påvirker den måde vi lærer, aflærer, husker på og hvad der filtreres fra, slettes og ikke skrives ind i referater.

5. SAL

5. etage

10. Christian bang

11. Anna Walther

10

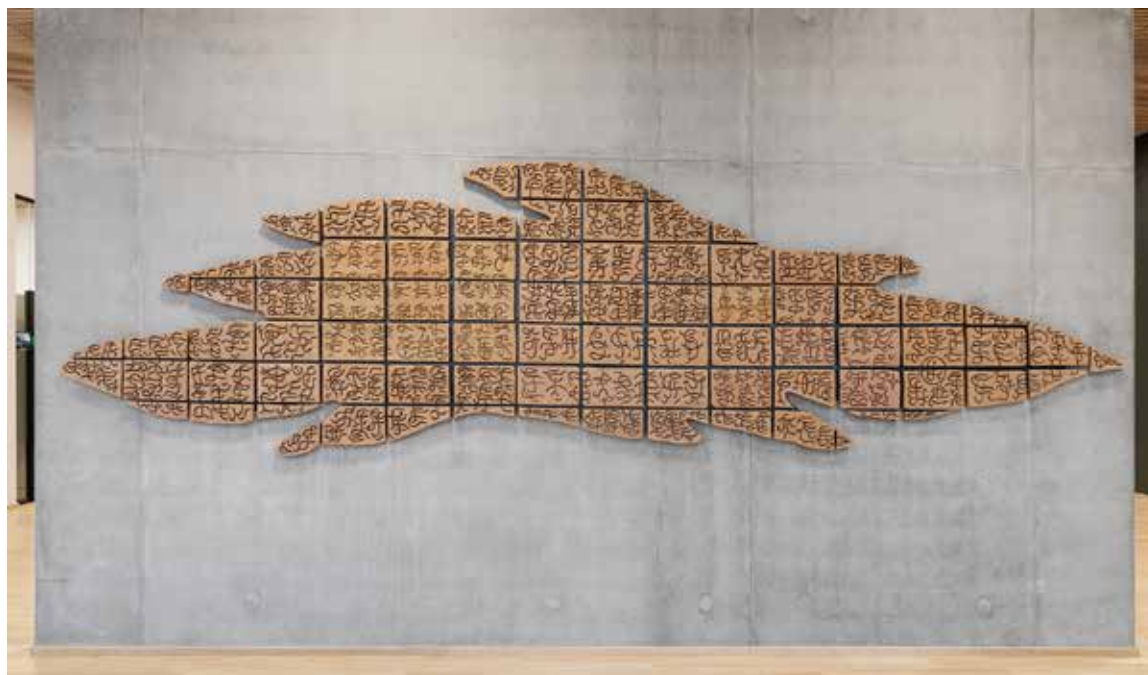
Christian Bang Jensen

Christian Bang Jensen, f. 1983

Titel: Glossolalia

Placering: 5. etage

**Uddannet på Det Fynske Kunsthøgskole [2014],
Malmö Kunsthøgskole [2015].**

Værket Glossolalia er et væghængt keramisk relief. Det er udført i en lertype som ligger sig meget tæt op af den som bliver brugt til at lave Odense Klinken, som er den karakteristiske gule mursten som ses mange steder i det offentlige rum i Odense. Denne meget prosaiske klinker, som tjener et meget konkret formål, er brugt som inspiration til klinkerne i udsmykningen som i modsætning til dem har en mere abstrakt og poetisk karakter. I relieffet som er formet som en liggende flamme, er der indgraveret en række kalligrafiske tegn uden betydning. Disse tegn kan dog stadig aflæses som en slags håndens koreograf eller som et sprog fra en anden verden.

Værkets titel Glossolalia betyder også Tungetale, har mange betydninger. Der er den bibelske, hvor ildtunger viste sig på disciplene og de blev fyldt af Helligånden og kunne forstå hinanden på tværs af sprog. Det bruges også i en mere ekstatiske shamanistisk forstand og giver på samme måde adgang til at lade noget andet tale igennem en.

Tegnene i værket består af asemiske tegn, dvs. tegn som ikke har nogen umiddelbar semiotisk betydning, et sprog som er nærmere det viscerale sprog, tættere på kroppen, et slags førsprogligt sprog. Men også tegn som peger på

det tomme tegn, noget der ligner noget som kan læses, men ikke kan forstås. Måske er pointen at det netop kan forstås af alle og ingen, og at den eventuelle afsøgning efter mening i et kunstværk er paradoksalt, når nu det i sin form oftest er noget andet end ren tekst. Et tomt tegn har dog i min optik også en slags frihed. En frihed til at man kan lægge sin egen betydning ind i tegnet, så beskueren ufrivilligt eller frivilligt bliver tegntyder, eller blot bliver opmærksom i et øjeblik over hvordan vi hele tiden prøver at give mening til det vi ser, måske ved at opleve indholdets fravær.

10

Christian Bang Jensen

En anden vinkel er henvisningen til de fiktive sprog, som kan findes i populærkulturen, ofte i sci-fi eller fantasy, som når et menneske møder en fremmed livsform i en sci-fi film. Disse kulisser og rekvisitter med uforståelige tegn på er blevet brugt så ofte, at de fungerer som en slags markør for en civilisation fra rummet, og jeg undres over i hvilken grad at denne fortolkning bliver den første man bruger når man møder det som man ikke kan aflæse. Det samme kan nogle gange være tilfældet med kunst.

Et andet aspekt af værket er dets udformning, dvs. det består af et slags grid af firkantede stentøjsklinker. Griddet har været en nødvendighed på flere måder. Først og fremmest har griddet været en måde at løse opgaven nogle praktiske aspekter ved at lave Glossalia. Det har betydet at jeg havde mulighed for at brænde stentøjet i en mindre ovn, og jeg havde mulighed for at lave klinkerne og brænde dem

løbende i min udførelse af værket, hvilket var en nødvendighed grundet mine andre forpligtigelser i forbindelse med fødslen og varetagelse af min datter. Det muliggjorde også at værket var modulerbart, hvilket betød at jeg var sikker på at værket kunne få en størrelse som var dimensioneret til væggen, samtidigt med at værket kunne transporteres i elevatoren op til 5. sal, og at jeg kunne sammensætte værket så vægten ikke blev en forhindring for håndteringen og opsætningen af værket.

I den forstand blev det ydermere også en anskueliggørelse af hvordan systematiseringen af sproget, af den kunstneriske udfoldelse og esoterisk tænkning, kan være en nødvendighed for at kunne applicere og integrere disse aspekter i en konkret virkelighed. Griddet er dog ikke helt rationelt eller metodisk, snarere en approksimation, tegnene bliver nogle gange skåret over af griddet og nogle gange fortsæt-

ter de videre på den næste klinke. På den måde ser jeg en approksimering mod et abstrakt system som en måde at muliggøre en agens i en konkret verden på.

"I Lerchesgade 35, som huser statslige styrelser, kan jeg ikke lade være med at se Glossalia i konteksten til det paragraf og lovsprog som praktiseres og effektueres på kontorerne i bygningen. Et "sprog" som er med til at forme vores hverdag, som for mange uden de rigtige forkundskaber vil være svært forståeligt og komplekst.

For mit eget vedkommende tænker jeg også på det teoretiske og filosofiske sproglige vedhæng mange kunstværker har. Andre discipliner som kunsthistorie og formidling, der som et slags påhæng eksisterer sammen med billedkunsten. Nogle gange til at åbne det op og andre gange til noget helt andet."

Anna Walther

Anna Walther, f. 1990

Titel: Bærende konstruktioner

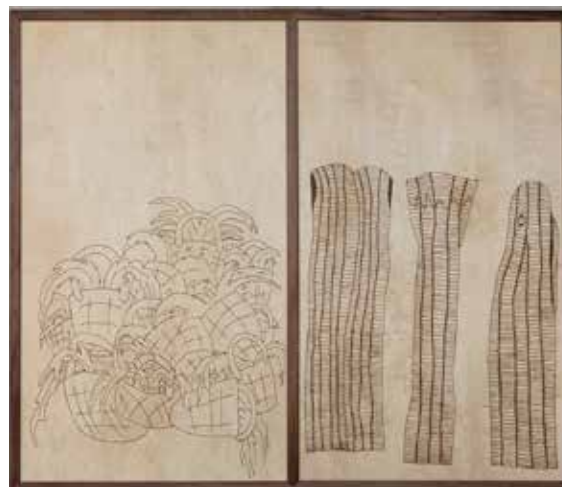
Placering: 5. etage

Uddannet på Det Fynske Kunstakademi (2017),

Kungl. Konsthögskolan i Stockholm (2016),

Anne Marie Carl-Nielsens program for Kunst i Offentlige Rum (2025).

11

Idé og intention for værk til Lerchesgade
I værket til Lerchesgade tager jeg udgangspunkt i bygningens særlige karakter og i husets bærende værdier. Lerchesgade er som det byggeri i Danmark med den største bærende trækonstruktion til dato, en ny milepæl i træbyggeri. Arkitekturen er kendetegnet af det ærlige møde mellem træet som bærende materiale og rå beton.

Kontrasten fremhæver træets organiske og varme karakter og harmonerer med Lerchesgades kerneværdier; åbenhed, demokrati og ordentlighed.

Værket består af pyrografiske trærelieffer, hvor motiverne brændt ind i overfladen på lyse birkefinerplader. Birkefineren er indfattet i en specialbygget ramme af mahogni. Mødet mellem den lyse birk og den mørke mahogni giver et spil af lys og kontraster, der harmonerer med arkitekturens øvrige materialer. Den pyrografiske teknik er sær-

ligt kendetegnende for mit kunstnerskab, hvor værket er tiltænkt som et signaturværk særlig skabt til Lerchesgade.

I værket til Lerchesgade har jeg udover at forholde mig til den arkitektoniske vision, ladet mig inspirere af den fynske kunstner Annette Holdensens [1934-2023]. Med tekstilværker og skulpturelt pileflet var hun en foregangskvinde for håndværkets plads i dansk billedkunst, og nu hvor samtidskunstens eksperimenter med naturmaterialer står i fuldt flor er det væsentligere end nogensinde at huske feltets pionerer. Værkets to billedflader er monteret som et værk. De to billeddele skaber en dialog om tid og feministisk historie i spillet mellem Holdensens pilefletstrukturer, Ursula LeGuins bæreposeteori, der handler om beholderen som en overset teknologi i civilisationshistorien og håndtasken som et nutidigt ikon for den emanciperede kvinde.

Tasken er et tilbagevendende motiv i min praksis. Til dette værk er et af de to motiver en bunke tasker med planteformer i. Planteformerne er en abstraktion over tang og refererer til havneområdet og det havkig, som man kan opleve fra værkets placering. Vandet står for det underbevidste og tasken symboliserer både den bagage vi har med os, men også frihed, fordi håndtasken historisk gjorde det muligt for kvinder at bevæge sig frit i det offentlige rum uden at skulle eskorteres. I feministisk teori er tasken eller beholderen blevet brugt til at beskrive hvordan det at samle og bære siden stenalderen er en overset grundsten i vores kulturelle fortællinger, hvor jagten og dens dramatiske affekt er blevet prioriteret over omsorg og over langsomheden i pileflet og vævning som var kvindearbejde. I beskrivelsen af Lerchesgades værdier omkring åbenhed, ordentlighed og demokrati,

ligger der en forståelse af at tage nænsomt ansvar og skabe lige muligheder. Ved at kombinere tasken som motiv med den anden del af værket, hvor tegninger gengiver Holdensens fantastiske pilefletskulpturer, væves der forbindelser mellem historie, håndværk, natur og generationel feministisk kunst. Bunken af tasker symboliserer også akkumuleret viden og erfaring. Det er ikke entydigt, om taskerne er lagt eller kastet i en bunke. Der er noget spontant over motivet. De to motiver har forskellig tidslighed. Taskerne er ekspressive og pilefletmotiverne er rolige og langsommelige. Der er brug for begge tempi på en arbejdsplads. Der er både brug for det dynamiske og det refleksive. En arbejdsplads er også et fællesskab med en diversitet af mennesker, hvor forskellige kompetencer og værensformer spiller sammen.

BYGST.dk

BYGNINGSSTYRELSEN